

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa O.P.
przeciwko Skarbowi Państwa-Dyrektorowi Zakładu Karnego
w R.
o ochronę dóbr osobistych ,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 lipca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 9 lipca 2019 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje radcy prawnemu J.M., prowadzącemu Kancelarię Radcy Prawnego w K., od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...]. kwotę 120,- (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi O.P. w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3) oddala wniosek pozwanego o zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód O.P. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 9 lipca 2019 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w G.,

którym oddalono powództwo przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w R. o zapłatę zadośćuczynienia oraz o złożenie przeproszenia określonej treści.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywista zasadność skargi wynika z naruszeń art. 24 k.c., art. 224 § 1 w zw. z art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. oraz art. 227 w zw. z art. 232 i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacyjnych przez Sąd drugiej instancji, w tym kwestii obowiązków pozwanego w zakresie konieczności zapewnienia osadzonemu bezpieczeństwa oraz przerzucenie na powoda ciężaru udowodnienia bezprawności działania pozwanego.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oparte na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.).

Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Powód nie uczynił zadość wymaganiom stawianym prawidłowemu uzasadnieniu powołanej przez siebie przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania. Stan faktyczny został ustalony szczegółowo, w oparciu o różnorakie środki dowodowe. Sądy powszechne rozpoznające sprawę ustaliły, że uszkodzenie ciała powoda zostało spowodowane działaniem osoby trzeciej, zaś pozwany nie zaniechał żadnego ze swych obowiązków, co mogłoby ewentualnie prowadzić lub przyczynić się do uszkodzeń ciała powoda wywołanych przez osobę trzecią. Na marginesie należy dodać, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. ustalenia stanu faktycznego sprawy nie mogą stać się przedmiotem zarzutu skargi kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi orzekł zaś na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 14 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.